

Arrest

nr. 308 072 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 februari 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 februari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 188 058 van 7 juni 2017 weigerde ook de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Verzoeker diende op 19 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing waarbij verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 275 156 van 8 juli 2022 verwierp de Raad het verzoek dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 maart 2021.

1.8. Op 25 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker diende, via een op 13 september 2022 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 september 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 9 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.09.2022 werd ingediend door :

[K.W.A.I.] [...]

Nationaliteit: Egypte

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene is gebleken dat betrokkene in Nederland per 11.07.2011 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier met als doel verblijf bij echtgenote. Bij besluit van 26.09.2014 is zijn verblijfsvergunning ingetrokken. Het daartegen ingediende bezwaarschrift is bij beschikking van 06.02.2015 niet-ontvankelijk verklaard. Daartegen heeft betrokkene beroep aangetekend, welk beroep bij uitspraak van 01.06.2015 ongegrond is verklaard.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 18.10.2016. Op 13.02.2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.02.2017 en betekend diezelfde dag. Betrokkene diende hiertegen beroep in. Dit beroep werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 07.06.2017. Betrokkene diende op 19.01.2021 een tweede VIB in. Het CGVS nam een niet-ontvankelijke beslissing op 23.03.2021. Het ingediende beroep werd verworpen door de RVV op 08.07.2022 en ging wederom gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.07.2022 en betekend diezelfde dag.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan acht maanden voor de eerste en iet minder dan één jaar en zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland door de redenen die hij heeft meegedeeld tijdens zijn asielaanvraag. Betrokkene voegt aldus geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in de huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Vervolgens beweert betrokkene dat hij in zijn land van herkomst niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen op het oog op het aanvragen van verblijf. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. Het blijft echter bij een blote bewering. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij over geen bestaan[...]smiddelen be[s]chikt noch legt hij bewijzen voor dat niemand van zijn familie niet langer woonachtig zouden zijn in Egypte. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verblijf immers ruim 38 jaar in Egypte. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn. (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Daarnaast staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroeps-opleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Daarnaast beweert betrokkene dat zijn centrum van belangen in België ligt en legt ter staving enkele steunbetuigingen voor. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief zal gescheiden worden van zijn sociale en/of economische contacten. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aan toont dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn sociale contacten, hij legt slechts enkele korte getuigenverklaringen voor die een gesolliciteerd karakter hebben. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale en/of economische relaties.

Betrokkene verklaart dat hij een bedrijf heeft gevonden die hem wenst aan te werven en legt hiervoor een arbeidsovereenkomst voor. Dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene hier zes jaar verblijft, dat hij een cursus Nederlandse taal heeft gevolgd, dat hij intensief een inburgeringscursus heeft gevolgd, zijn inburgeringsdiploma, dat hij op zeer intens wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij de Belgische samenlevingsnormen heeft eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven,...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker evenzeer op 9 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam, voornaam: [K.W.A.I.]

[...]

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat er minderjarige kinderen van hem in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel – dat hij betitelt als het *“[e]erste en tweede middel”* – voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de redelijkheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht .

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Deze motiveringswet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Met andere woorden, het mag geen standaardmotivering zijn.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van opthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Egypte terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert zes jaren in [...] België verblijft, in Europa reeds sinds 2011, en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, en verwesterd is.

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Men stelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden worden aangetoond. Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'. Men dient het privéleven ook te begrijpen als voldoende nauwe vriendschapsbanden... Er werd reeds aangetoond dat verzoeker veel vriendschappen heeft kunnen opbouwen in de 11 jaar dat hij hier verblijft. Het is ook absoluut niet onlogisch te verwachten dat - wanneer men meer dan tien jaar verwijderd is van zijn herkomstland - men de connecties die men nog had ook beginnen te verminderen. Men stelt wel dat het verwijderen van ons grondgebied maar tijdelijk zou zijn, gedurende de procedure.

Echter dient er opgemerkt te worden dat zulke procedures lang kunnen aanslepen, en eenvoudigweg langer dan één jaar kunnen zijn. Om dan maar te stellen dat er geen schending van artikel 8 EVRM zou zijn, omdat het zou gaan om "tijdelijke" verwijdering, is kort door de bocht. Men stelt dat er voldoende moderne communicatiemiddelen zouden zijn om contact te kunnen houden met de vrienden en zijn omgeving hier op ons grondgebied. Het bestaan van de communicatiemiddelen als Skype, Facebook en WhatsApp worden niet betwist, maar er werd reeds voldoende onderzoek gedaan naar het belang van fysieke communicatie. Men hoeft absoluut geen psychiater te zijn om de erge gevolgen gewaar te worden wanneer men niet toelaat persoonlijke, fysieke... contacten te hebben. cf. de coronapandemie... Verzoeker is weldegelijk van mening dat er in casu een schending is van artikel 8 EVRM.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten.

Er kan dan ook moeilijk van verzoeker verwacht worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij op geen enkele manier in zijn levensonderhoud kan voorzien. Hij heeft meerdere keren

aangehaald dat hij geen contacten meer heeft met zijn zus, reeds sinds 2018. De zoon van zijn zus zou de Saoedische sjeik hebben beledigd. waardoor verzoeker vreest voor represailles vanuit die hoek. Verzoeker kan dus in geen geval terugkeren naar Egypte. Indien men zou beslissen om hem toch terug te sturen naar Egypte, riskeert hij gestraft te worden wegens de uitlatingen van zijn familieleden.

Tevens heeft hij schrik dat zijn familieleden hem zouden vermoorden, hetgeen realistisch is, aangezien hij in de periode dat hij nog in Egypte woonde vaak mondelinge[...] bedreigingen te verduren kreeg van zowel zijn vader als zijn maternale oom. Bovendien is hij agnost, iets dat zijn 'familie' niet zozeer kan appreci[ë]ren.

Dat deze bestreden beslissing tevens een schending uitmaakt van artikel 2 en artikel 5 van het EVRM.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende, afdoende, duidelijke motivering en komt bijgevolg tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag in België te doen.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

[...]

"Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van 7 jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissingen dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke

of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

In zoverre verzoeker al de bedoeling heeft om aan te voeren dat er wat betreft de tweede bestreden beslissing sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht – zijn betoog is hieromtrent niet duidelijk – stelt de Raad in ieder geval vast dat het determinerende motief op grond waarvan deze beslissing is genomen ook is aangegeven. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer specifiek omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij rekening hield met wat is bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en hij heeft toegelicht waarom het hoger belang van het kind, verzoekers gezins- en familielevens en zijn gezondheidstoestand de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechts-middelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet correct of aanvaardbaar zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of

zijn plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat hij sedert 2011 in Europa is en dat hij ondertussen ook al zes jaar in het Rijk verblijft, dat hij hier een nieuw leven heeft opgebouwd, dat hij verwesterd is en dat het centrum van zijn belangen in België ligt. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat het standpunt van verweerder dat hieruit geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijken verkeerd of kennelijk onredelijk is. De Raad merkt hierbij op dat verweerder, ter onderbouwing van zijn standpunt, terecht heeft geduid dat het feit dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dient aan te vragen via de reguliere procedure niet impliceert dat hij definitief wordt gescheiden van zijn sociale of economische contacten in België. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat bovendien niet blijkt dat verzoeker nauwe banden heeft met personen in België en dat hij in ieder geval contacten met zijn relaties in het Rijk kan onderhouden via de moderne communicatie-middelen. Verweerder heeft in redelijkheid geconcludeerd dat het feit dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post *“geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt”* en dus slechts een geringe impact heeft. Verweerders standpunt dat verzoekers integratie, ingevolge een langdurig verblijf in het Rijk, niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet in concreto aan waarom daar in zijn geval anders over zou dienen te worden geoordeeld.

Verzoekers bemerking dat het begrip *“privéleven”*, in artikel 8 van het EVRM ruim wordt geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en ook *“persoonlijke, sociale en economische relaties”* kan omvatten doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder betwist immers niet dat allerhande relatievormen onder het begrip *“privéleven”* kunnen vallen, maar heeft uiteengezet dat in casu niet wordt aangetoond dat er sprake is van relaties die onder dit begrip vallen en dat, zo er toch dergelijke relaties zouden zijn, deze niet in het gedrang worden gebracht doordat wordt beslist dat verzoeker zijn verblijfsmachtiging via de reguliere procedure dient aan te vragen.

Door te betogen dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang kan duren en dat hij ondertussen geen fysieke contacten zal kunnen hebben met personen in België toont verzoeker niet aan dat verweerders argumentatie kaduuk is. De Raad dient hierbij te benadrukken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het Rijk beschermenswaardige banden heeft waarvan kan worden aangenomen dat ze zullen tenietgaan indien hij niet op korte termijn kan terugkeren of die slechts kunnen worden onderhouden mits een fysiek contact.

Verzoeker maakt ook door te herhalen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd en dat hij van oordeel is dat hij niet alles kan achterlaten niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of onterecht oordeelde dat de aangebrachte gegevens niet leiden tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, bestaan.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeker bij een deel van zijn kritiek uitgaat van een incorrecte lezing van de eerste bestreden beslissing. Er wordt in deze beslissing immers nergens gesteld *“dat de bescherming van artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden worden aangetoond”*. Verzoeker kan geen ontvankelijk middel ontwikkelen op grond van niet bestaande overwegingen in een beslissing.

Wat betreft verzoekers bemerking dat hij meermaals verklaarde dat hij geen contact meer heeft met zijn zus in Egypte merkt de Raad op dat hij hiermee niet aantoonde dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door aan te geven dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker, bij gebrek aan bestaansmiddelen of huisvesting, niet in de mogelijkheid zal zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure. Verweerder heeft in de bestreden beslissing niet verwezen naar opvangmogelijkheden bij een zus, maar heeft gemotiveerd dat verzoekers bewering dat hij, bij gebrek aan bestaansmiddelen of opvangmogelijkheden, niet in Egypte kan verblijven ongestaafd blijft en dat niet kan worden aangenomen dat hij in dat land geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie hij voor korte tijd kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft, in dit verband, correct aangegeven dat verzoeker achtendertig jaar in Egypte verbleef en dat *“het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan”*. Verweerder heeft tevens verwezen naar de mogelijkheid om, via de Internationale Organisatie voor Migratie, bijstand te krijgen. Verzoeker gaat hieraan voorbij met zijn kritiek.

Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangaf dat hij *“niet [kan] terugkeren naar zijn herkomstland door de redenen die hij heeft meegedeeld tijdens zijn asielaanvraag”*. Verweerder heeft in dit verband overwogen dat verzoeker *“geen enkel nieuw element toe[voegt] aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.”* Hij heeft verder aangegeven dat *“[d]e elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf [...] bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties [wettigen] en “[d]at onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijs-materiaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in de huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”* Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, geen nieuwe elementen aanbracht inzake zijn voorgehouden vrees voor vervolging of voor een incorrecte behandeling in Egypte. De nadere toelichting die verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift – die bovendien een verwijzing inhoudt naar gegevens die reeds werden beoordeeld bij de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming – laat dan ook niet toe te oordelen dat de eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Verzoeker verliest schijnbaar ook uit het oog dat artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

[...]”

De Raad dient ook aan te geven dat de tweede bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat verweerder, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In casu wordt niet aangetoond dat de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen – meer bepaald de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum – incorrect zijn en wordt ook niet aangetoond dat enige bepaling uit een internationaal verdrag een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder, nu deze uitgang van een juiste feitenvinding en hij niet beschikte over enige discretionaire bevoegdheid, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteits-beginsel heeft geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

schending van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Verzoekers toelichting leidt niet tot het besluit dat verweerder dienstige stukken over het hoofd heeft gezien of de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, zodat niet kan worden geoordeeld dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij verwijst naar de verplichting om hem direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Hij heeft evenwel de mogelijkheid gehad om de inlichtingen en de documenten die hij dienstig achtte aan te brengen bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij kan dus niet voorhouden dat hij niet de kans heeft gehad om zijn standpunt te verduidelijken. Hij maakt tevens niet aannemelijk dat, indien hij bijkomend zou zijn gehoord, hij nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken die verweerder ertoe hadden kunnen brengen anders te beslissen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht of de hoorplicht, op zich of in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht, zou zijn geschonden.

2.2.4. Op basis van verzoekers uiteenzetting kan evenmin een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

2.2.5. Aangezien vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen reeds was vastgesteld dat verzoeker geen reëel risico loopt om te worden vervolgd of om ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te lijden, en niet aannemelijk wordt gemaakt dat er nieuwe relevante stukken zijn inzake eventuele risico's die hij in Egypte zou lopen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de artikelen 2 en 5 van het EVRM werden geschonden.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden aangegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gezinsleven in België heeft en dat, zoals reeds gesteld, niet blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven ernstig in het gedrang wordt gebracht doordat hij dient terug te keren naar Egypte. Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf, zodat hoe dan ook niet kan worden geoordeeld dat deze beslissingen een inmenging zouden kunnen uitmaken in enig recht op een gezins- of privéleven. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting, gelet op de voorgaande vaststellingen, ook niet aannemelijk dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen.

Er kan niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK